

ဝန်ရင်း
Read on the move

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အလွမ်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

(၁)

(ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ မပြောပြဖြစ်ခဲ့တဲ့ စကားကို၊ ဘယ်မှာပြောရ မှန်းမသိလို့၊ ပြောမိပြောရာ နေရာတစ်ခုခုမှာ၊ ပြောနေမိပြီဆိုပါတော့.....၊ ပယင်း ရယ်။

ပြောခွင့်ရတဲ့သူတွေက၊ ပြောချင်ရာတွေကို၊ တပေါပေါ၊ တသွင်သွင်၊ ပြောနေကြရပေမဲ့၊ ပြောခွင့်မရတဲ့၊ ကိုယ့်လိုလူတွေမှာ၊ ပြောပြ ရင်ဖွင့်စရာ၊ နေရာတစ်ခုခုတော့၊ ရှိသင့်တာပေါ့ ပယင်းရယ်။

ဒါပေမဲ့လေ..... တကယ်တမ်းကျတော့။ ပြောခွင့်ရတယ် ဆိုရင်တောင်။ မပြောသင့်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးဆိုတာ၊ ရှိတတ်ကြတာပဲ။ အခု , ကိုယ့်အခြေအနေက၊ ပြောခွင့်မရတော့တဲ့ အခြေအနေ မျိုးတွင်မက၊ မပြောသင့်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးကို၊ ကြုံရတဲ့အပြင်၊ ပြောပြစရာ နေရာလည်း၊ မရှိတော့တာမို့၊ ပယင်းကို၊ တိုင်တည်ပြီး၊ ဒီစကားတွေ.....၊ ပြောနေမိတာပါ။

နားလည်ပေးစေချင်တာ တစ်ခုတည်းကြောင့်၊ ရင်ဖွင့်တိုင်တည်မိတာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်နှင့်အောင်၊ ခံစားခဲ့ရလို့၊ ရင်နဲ့ မဆန့်တော့တဲ့အတွက်၊ ရင်ပေါ့ရုံသက်သက်၊ ပြောထွက်မိတယ်ဆိုပါ တော့။ မကြားမှန်းသိလျက်နဲ့၊ ကြားနေသယောင်၊ မရှိမှန်း သိလျက်နဲ့၊ ရှိလေသယောင်။ တွေးမှတ်ထင်မြင်ပြီး၊ ကိုယ်၊ ပြောချင်ရာတွေကို၊ ပြောပြပါရစေတော့။

ကိုယ်..... ဘယ်လောက်အထိ၊ ကံဆိုးလိုက်သလဲ။ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ အရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ယောက်ရဲ့၊ စာပနကို၊ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်း အဖြစ်နဲ့တောင်၊ သွားကြည့်ဖို့၊ ဝန်လေး နေတဲ့ ကိုယ့်ဘဝ။

ကိုယ်၊ ဘာမှားခဲ့လို့လဲ။ ကိုယ်၊ ဘယ်လောက်မှားခဲ့လို့လဲ။ နီးစပ်ရာ၊
အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုလုံးက၊ ကိုယ့်ကို လူမှုရေး ခေါင်းပါးတဲ့ သူလို့၊
စကားတင်းဆိုနေကြရောမယ်။

မနက်ဖြန်.....

ကိုယ့်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ လူချစ်အောင်ရဲ့၊ ရုပ်ကလာပ်၊
မြေချတော့မယ်လေ။ အဲဒီ့ စာပေ အခမ်းအနားကို၊ ကိုယ်၊ သွား ဖြစ်တော့မှာ
မဟုတ်ဘူး။ သွားချင်စိတ်လည်း၊ မရှိဘူး။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို ထင်ထင်၊
ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ကိုယ်၊ ရှင်းပြမှာ မဟုတ်ဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့၊ တစ်လလောက် အထိ၊ လူချစ်အောင်နဲ့ ကိုယ်နဲ့၊ တကယ့်
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ အဖြစ်၊ ရှိနေကြပါသေးတယ်လေ။

သူ..... ဆေးရုံတက်နေရတယ်ကြားလို့၊ ကိုယ့်၊ အပူတပြင်း
သွားခဲ့ပါသေးတယ်။ နယ်ဆေးရုံက၊ နေ၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကိုပြောင်းပြီး ကုသဖို့၊ ကိုယ်
စီစဉ်ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ သူ မလိုက်ချင်ဘူးဆိုတာနဲ့၊ နယ်ဆေးရုံမှာပဲ၊ ဆက်ပြီးကုသ၊
ခဲ့ကြတာပါ။

ဘယ်လောက်အထိ၊ မျက်စေ့လည်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။
ဘယ်လောက်အထိ၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။ အခု သူ့စာပေကို ကိုယ်..... လုံးဝ၊
မသွားချင်တော့ဘူးလေ။ ကိုယ်.... လုံးဝ၊ မမှားခဲ့ပါဘူး ပယင်းရယ်။ ကိုယ်....
ဘယ်လိုမှ၊ ဖြေသိမ့်မရနိုင်လွန်းလို့ပါ။)

*

စကားပြောခွက်ကိုကိုင်လျှင်ကိုင်လိုက်ချင်း၊ သူငယ်ချင်း ပိုးသား၏

စကားသံကို ကြားရသည်။

“လူချစ်အောင် ဆုံးဆုံးချင်း၊ မင်းကို..... ငါ၊ ဖုန်းဆက်တယ်လေကွာ။ မင်းဘာဖြစ်လို့၊ မလာ တာလဲ”

သူ့စကားကို၊ မည်သည့်စကားနှင့်မျှ မတုန့်ပြန်ဘဲ၊ ငြိမ်လျက်သာ၊ ကျွန်တော် နားထောင် နေမိ၏ ။

“မနက်စောစောထ ,လာရင်၊ မိရက်သားနဲ့။ မင်းဘာဖြစ်လို့၊ ရောက်မလာတာလဲ”

“...။”

“မင်းမျိုးနိုင်။ ငါပြောတာကြားရဲ့လား”

“အေး”

“ဒီမှာ၊ မင်းရောက်လာလို့၊ စိုးရိမ်နေကြတာ။ လမ်းမှာ တစ်ခုခုများဖြစ်သလားဆိုပြီး . .”

“ငါ,ဘာမှ၊ မဖြစ်ပါဘူး။ ဟို . .။ ငါ့ . .ငါ့, မိန်းမ၊ ဆေးရုံတင်ထားရလို့။ အဲ့ဒါကြောင့်၊ ငါမလာဖြစ်တာ”

ကျွန်တော် နှုတ်တွေ့ရာ စကားဖြင့်၊ အကြောင်းပြလိုက်မိသည်။

“သက်ထားဆွေ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အေး”

“ဘာဖြစ်လို့၊ မင်းအိမ်ကို အကြောင်းမကြားတာလဲ။ ငါ ပြောပေးရမလား”

“မနေ့ညကမှ၊ တင်လိုက်တာ။ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့။

လူချစ်အောင်ရဲ့၊ အဖေကအမေကိုသာ၊ ပြောလိုက်ပါ။ ငါ၊
မရောက်ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း”

“အေး ။ ငါပြောလိုက်ပါ့မယ်။ နေမကောင်းဖြစ်တုန်းကတောင်၊
ရောက်လာသေးတာ။ ဒီနေ့၊ ရောက်မလာတော့၊ အားလုံးစိတ်ပူနေကြတာ။

မင်းမိန်းမကိုပဲ။ ဂရုစိုက်လိုက်ပါ။ သူ... သက်သာတယ်ဆိုရင်တော့၊
ရက်လည်တဲ့နေ့ လာခဲ့ပေါ့”

“လာဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”.... ဟု ချက်ချင်းပြောမိချင်သည်။ သို့သော်
ပိုးသားကို အားနာနေမိ၏ ။

“ပိုးသား”

“အေး.... ပြော၊ မင်းမျိုးနိုင်”

“ငါ့ မိန်းမ ဆေးရုံတင်ရတာ ၊ သိပ်အရေး မကြီးဘူး.... လို့။ ဘယ်သူမှ၊
မလာကြနဲ့.... လို့။ အဖေနဲ့ အမေ့ကို။ ပြောပေးပါကွာ။ စိုးရိမ်နေကြမှာ စိုးလို့”

“အေး၊ ပြောလိုက်မယ်သူငယ်ချင်း။ စိတ်ချ”

ပိုးသားသာ၊ ငယ်ကျင့် မပျောက်သေးပါက၊ “စိတ်ချ”..... ဟူသော၊
သူ့စကားကို၊ ကျွန်တော် သိပ်စိတ်မချ။

*

“မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲ့ဒီလိုပြောရတာ လဲ”

ဖုန်းချပြီးမှ၊ အနားတွင်၊ ကျွန်တော့်ဇနီး သက်ထားဆွေ ရောက်နေမှန်း၊
ကျွန်တော်သိရ၏ ။ မညာချင်သော်လည်း ညာပြောရမည့် အခြေအနေ။

ယင်းအခြေအနေသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်၊ လေးလေးပင်ပင်
ကိစ္စကြီးမဟုတ်ကြောင်းလည်း၊ ဇနီးသည်ကို သိသာစေချင်သေးသည်။

ထိုကြောင့်၊ ပေါ့တန်သော လေသံဖြင့်၊ ပြီးစလွယ်ဟန်ပန်ပြုကာ၊
ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

“လူမှုရေးတွေ၊ များလွန်းတယ်။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ မသွားချင်တော့တာနဲ့၊
ပါးစပ်ထဲတွေ့တာ၊ ပြောလိုက်တာ”

“လူချစ်အောင်က၊ မောင့် ငယ်သူငယ်ချင်းလေ၊ သူစိမ်းတွက်ိစ္စတောင်၊
မသွားချင် သွားချင်နဲ့၊ သွားခဲ့ရသေးတာပဲ မောင်ရဲ့”

“ဒါတော့၊ ဒါပေါ့သက်ရယ်။ အခုက၊ တော်တော်ပင်ပန်းနေလို့ပါ”

“နေမကောင်းတုန်းကတောင်၊ သွားခဲ့သေး တာပဲ။
ရက်လည်တဲ့နေ့တော့။ သွားလိုက်ပါ”

ထိုနေ့ရက်တွင်လည်း၊ ကျွန်တော် သွားဖို့ အစီအစဉ်မရှိ။ သို့သော်၊
ဇနီးသည်နှင့်၊ ယခု စကားဆန့်ကျင်နေလျှင်း ယခု စကား ပိုရှုပ်သွားနိုင်သည်။
ဘာကြောင့်၊ မသွားဖြစ်တော့သည်ကို၊ သူလည်း သိလိုစိတ် ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က လည်း၊ မလွဲမရှောင်သာပဲ၊ လိမ်လည်ပြောဆို
မိပေလိမ့်မည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး၊ ကျွန်တော်၊ လိမ်မပြောချင်။
လိမ်မှဖြစ်တော့မည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော့် လိမ်ညာခြင်းသည်။
တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ။ ကိုယ်ကျင့်စရိုက်ကို၊ ကာကွယ်မိခြင်းသာ။ ဖြစ်ပေမည်။
ကိုယ့်ကိုကိုယ်တော့၊ မကာကွယ်လို။

“အားရင်တော့၊ သွားတာပေါ့လေ။ မအားရင်တော့လည်း၊
အခြေအနေအရပဲပေါ့”

“မောင့်လောက်၊ အားနာတတ်တဲ့သူ၊ သက်မမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး”

မေးမြန်းစမ်းစစ်တော့မည်ဟု၊ ကျွန်တော်ထင်၏။ ရင်ထိတ်ရသည်။

“အားနာတတ်လွန်းတဲ့သူက၊ ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့၊

အသုဘကိုတောင် မသွားဖြစ်ဘူးဆိုကတည်းက၊ မောင်၊တော်တော် အလုပ်ပိနေပြီ၊ ထင်တယ်”

တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်၊ မဆိုင်းမတွ့ ،

“ဟုတ်တယ် သက်ရယ်။ တကယ့်ကို၊ စိတ်မအား၊ လူမအားဖြစ်နေတာ”

သက်ထားဆွေက၊ ပြုံးလျက် -

“မလာ မသွားဖြစ်ဘူးဆိုလည်း၊ တခြားအကြောင်းပြပါ မောင်ရယ်။

သက်၊ဆေးရုံ တင်ထားရတယ်ဆိုတာကြီးက၊ ကြက်သီးထ၊ စရာကြီး”

“ဆောရီး” . . ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောပြီးတောင်းပန်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်လည်း၊ တကယ် “ဆောရီး” (ဝမ်းနည်းခြင်း) ဖြစ်နေလေ၏။ မျိုသိပ်ထားရသည်။

*

“ကိုယ်ဝန်တွေ ဘာတွေရှိနေသလားလို့၊ ငါလာကြည့်တာ” . . ဟု၊

အမေပြောသည်။ အိမ်တံခါးဝ၊ ဌှံ ၊ အမေ့ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း၊ ပိုးသား၏ ”စိတ်ချ” ဟူသော၊ စကားသံကို၊ ပြန်လည်ကြားယောင်ပြီး သက်ထားဆွေကို၊ မသိမသာ၊ အားကိုးတကြီး၊ ကြည့်ငေးမိလိုက်သည်။

“သွေးပေါင်ကျတာပါ အမေရယ်၊ ဆေးရုံမှာ ခဏအနားသွားယူတဲ့

သဘောပါ”

“သိပါဘူးအေ။ ပိုးသားပြောတော့၊ တကယ့် အသည်းအသန် ။
ယောက်ျားက ၊ အနားမှာ တစ်ဖဝါးမှ၊ ခွာလို့မရအောင် ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး”

အမေ့ကို၊ သက်ထားဆွေက၊ ပြုံးလျက်၊

“ထ၊လိုက်၊ ထိုင်လိုက်ရင်၊ မူးခနဲမိုက်ခနဲ ဆိုတော့၊ အခြေအနေက
အရေးကြီးသလို၊ ဖြစ်သွားတာပေါ့ အမေရယ်”

ဇနီးသည်ကို၊ ကျွန်တော်၊ ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။ ပိုးသားကို ၊ စိတ်ထဲမှ
ကျိန်ဆဲမိသည်မှ အပ၊ အမေ့ကို ဘာအကြောင်းပြရမည် မသိသေးခင်၊
သူ့ဝင်ပြောသော၊ စကားအခြေအနေကြောင့်၊ ကျွန်တော်၊ အသက်ရှူချောင်ရ၏ ။

“ဆေးရုံက၊ ဘယ်တုန်းက ဆင်းလာတာလဲ”

အမေက၊ ဆိုဖာထိုင်ခုံတွင် မှီထိုင်လိုက်ပြီး၊ မေး၏ ။

“ညက၊မှ၊ ဆင်းရတာ ” ဟု သက်ထားဆွေ၊ ဖြေသည်။

“အဲ့ဒါ၊ အအေးထဲ ဆင်းနေရသလား” ဟု၊ အမေ ဆူပြော၊ပြောသည်။

ကျွန်တော်က . .

“အပေါ်ထပ်ကနေ၊ အမေ့ကို လှမ်းတွေ့လို့၊ အတူတူ ဆင်းလာကြတာ”

“ဪ...အေး။ သက်သက်သာသာ ဆိုလည်း၊ ရက်လည်တော့၊
လာခဲ့ကြဦးပေါ့”

“သက်က၊ လှုပ်တိုင်းမူးနေတာ အမေ။ ကျွန်တော် လာဖြစ်မယ်
မထင်ဘူး” ဟု၊ ပြောဖြစ်လိုက်သည်။

“လူမှုရေးရှိသေးတယ်လေ၊ မင်းမျိုးနိုင်ရဲ့။ မြန်မြန်လာ၊
မြန်မြန်ပြန်လောက်တော့၊ လုပ်သင့်တာပေါ့”

“ဆေးရုံတက်တုန်းက၊ ကျွန်တော်၊ အခေါက်ခေါက်အခါခါ သွားပါတယ်”

“အဲ့ဒါ၊လူမမြင်ဘူးလေ။ မြေချတဲ့နေ့၊ ရောက်မလာတော့ လူမြင်တာပေါ့။ လူပြောစရာ ဖြစ်တာပေါ့”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းက၊ လူပြောစရာ ဘာရှိလို့လဲအမေ”

“ရှိပါသော်ကော သားရယ်။ တစ်ရွာလုံးမှာ ရန်ကုန်မှာအခြေလာချပြီး၊ ကြီးပွားနေတာ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာလေ။ ရပ်ထဲရွာထဲ၊ စကားတင်းပြောစရာတွေ၊ အများကြီးပေါ့။”

အခြေကြီးသွားပြီ၊ အောက်ခြေလွတ်သွားပြီ ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့၊ တချို့များ၊ ပြောကြသေးတယ်၊ ရည်းစားလုဘက်တွေမို့ မလာတာတဲ့၊ မင်းမျိုးနိုင်က အငြိုးကြီးလွန်းတယ်တဲ့။ စုံနေတာပဲ”

“လူချစ်အောင်ရဲ့၊ အဖေအမေက၊ ဘာမှ၊ မပြောဘူးမဟုတ်လား .. အမေ”

“ဟဲ့ ။ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့၊ မိသားစုတွေပဲ။ ဘာပြောရမှာတုန်း။ အခု ၊ အမေပြောပြနေတာက၊ ဘေးလူတွေရဲ့ စကားတင်းတွေကို၊ ပြောပြနေတာ”

ကျွန်တော်က၊ သက်ထားဆွေကို၊ အားနာစွာ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး .

“အတင်းစကားတွေကို၊ ခြေဖျက်ဖို့ကျွန်တော့်မှာ၊ အစီအစဉ်မရှိဘူး အမေ။ အားလည်းမအားဘူး။”

လူချစ်အောင် မိဘ,တွေက၊ တစ်ခုခု ထင်မြင်နေတယ်ဆိုရင်တောင်၊ သူတို့,သံသယကင်းသွားအောင်၊ ကျွန်တော်, ဖြေရှင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အမေသိပါတယ်။ ဖြေရှင်းခိုင်းတာမျိုးတော့၊ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ လူမှုရေး ခေါင်းပါးတယ်လို့,ဘယ်သူကမှ၊ သားကို ထင်မနေစေချင်ဘူးလေ။”

သမီးနေမကောင်းလို့ အ,သုဘကို မလာတာ၊ အမေသိတယ်။

လူချစ်အောင်မိသားစုတွေ သိတယ်၊ တခြားသူတွေ၊ မသိလည်း၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်တဲ့နေ့တွေ၊ သမီးနေကောင်းရင်၊ လာစေချင်တယ် ။ လာသင့်တယ်လို့၊ အမေဆိုလိုချင်တာပါ”

“လာနိုင်အောင်၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်။ မလာဖြစ်ဖို့တွေ၊ များတယ်” ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။

“အမေ၊ နည်းနည်းတွေ့၊ အံ့ဩတယ်”

“ဘာကို၊ အံ့ဩတာလဲ အမေ”

“လူချစ်အောင်အတွက်ဆိုရင်၊ မိဘ၊ကိုတောင် ဟိုတုန်းက၊ လိမ်ဖို့ညာဖို့ ဝန်မလေးတဲ့သားက၊ သူ့ အ၊သုဘ ကိစ္စကျမှ၊ ဇနီးသည် နေမကောင်းတာကို၊ အကြောင်းပြပြီး၊ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို့၊ ပြောနေဆိုနေတာကိုပါ။ အာဃာတတွေ၊ ရှိနေတုန်းပဲလား”

“အမေ့စိတ်အထင်ပါ အမေရယ်။ ဇနီးသည်နေမကောင်းတာကို၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပူပင်မိကြတာပေါ့” ဟု၊ မခိုင်မာစွာ၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။ သက်ထားဆွေက၊ အမေ့ကိုကြည့်လျက်၊ ပြုံးနေ၏ ။ အမေက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးနေသည်။

*

(၂)

ကျွန်တော့်အိမ်တွင်၊ အမေ တစ်ညသာအိပ်သည်။ နောက်မနက်တွင်၊ အမေပြန်၏။ လုပ်ငန်းသုံးကား၏ ဒရိုက်ဗာအား၊ အမေ့ကို၊ ရွာအထိလိုက်ပို့ရန်၊ ကျွန်တော်စေခိုင်းလိုက်သည်။

အမေရှိနေခဲ့သည့်၊ တစ်နေ့တစ်ညလုံး ဇနီးသည် သက်ထားဆွေသည်၊ ကျွန်တော့် မုသားစကားနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ၊ လူမမာတစ်ယောက်ကဲ့သို့၊ နေထိုင်ခဲ့ရရှာသည်။ “ရက်လည်တဲ့နေ့တော့၊ လာဖြစ်အောင်လုပ်ပါဟယ်” ဟု၊ အမေမှာသွားသေးသည်။

“မောင့်သူငယ်ချင်း ပိုးသားက၊ တော်တော်နှုတ်မလုံတာပဲ။ သူ့လုပ်တာနဲ့၊ အမေ့ရှေ့မှာ၊ သက်၊လမ်းတောင်မြန်မြန် မလျှောက်ရဲတော့ဘူး”

သက်ထားဆွေက၊ ရယ်မောလျက်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က၊

“မောင့်အပြစ်ပါ သက်ရယ်။မောင်၊ပါးစပ်ထဲရှိရာပြောမိလို့၊ သက်၊လူမမာဖြစ်သွားရတာ ပါ။

ပိုးသားနှုတ်မလုံတာက၊တော့၊ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး။

ဟိုတုန်းကတည်းက၊ပါ။

လူချစ်အောင်နဲ့ မောင်နဲ့၊ ရည်းစားလုဘက်ဆိုတာကလည်း၊

ဟိုတုန်းကတည်းက၊ သူပဲလျှောက်ပြောတာ။ အဲ့ဒါ၊ မောင့်ဘက်က၊ မခံချင်ဖြစ်ပြီး၊

သူပြောတာလေ။

အချိန်အခါမကြည့်ဘဲပြောတော့၊ စကားတွေကားကုန်တာပေါ့။

သူ့တကယ်စိုးရိမ်ပြီး၊အမေ့ ကိုသွားပြောတာနေမှာ။ သူ့သွားပြောတာ၊ စေတနာနဲ့၊ ဒီမှာ၊ လိမ်ပြောတဲ့သူတွေ၊ ဒုက္ခရောက်ရော”

သက်ထားဆွေက . .

“လိမ်ပြောတဲ့သူတွေလို့မပြောနဲ့နော် . . မောင်။

မောင်တစ်ယောက်တည်းလိမ်ပြောတာ။ မောင့်အလိမ်ပေါ်မှာစိုးလို့၊ သက်က၊ကူပြီးဟန်ဆောင်ရတာ ”

ကျွန်တော်က၊ ရယ်လျက် . .

“ဟုတ်ပါတယ်သက်ရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ဒီအမှုမှာ၊ မောင်က၊

အဓိက၊တရားခံပါ။ သက်က၊ အားပေးအားမြှောက်၊ ကြံရာပါ။ပူးပေါင်းကြံစည်သူ၊ အလိုတူ၊အလိုပါ”

သက်ထားဆွေက၊ သူ့လက်ချောင်းသွယ်များဖြင့် ကျွန်တော့်ပခုံးကို၊

လှမ်းရိုက်၏ ။ပြီးမှ . .

“ဟိုတုန်းက၊ ကိစ္စကြောင့်၊ လူချစ်အောင်ကို၊

မောင်၊စိတ်ဆိုးပြီးမသွားတာလား”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းကို လှုပ်ရုံသာခါလိုက်သည်။ သက်ထားဆွေက၊

သူ့မေးခွန်းကို၊ သူ့ဘာသာဖြေကြည့်နေ၏ ။

“အဲ့ဒါဆိုလည်း၊ နေမကောင်းတုန်းက၊ မသွားဘဲနေမှာပေါ့နော်။

အဲ့ဒီတုန်းကသွားပြီး၊ အခုသေတော့မှမသွားတာ၊

တခြားအကြောင်းများရှိသလားဟင် ၊ မောင်”

“အလုပ်မအားလို့ပါ သက်ရယ်။ ပြီးတော့ . . သွားချင်စိတ်လည်း

မဖြစ်လို့ပါ”

သက်ထားဆွေက . . .

“သာရေးမှာမဟုတ်တာပဲမောင်ရယ်နာရေးလေ။

အလုပ်တကယ်မအားရင်တောင်၊ အလုပ်ဖျက်ပြီး၊မျက်နှာသွားပြကြရတာ ။
ဝမ်းနည်းစကား၊အားပေးစကားကို၊တကူးတက၊ သွားပြောကြရတာ ”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု၊ လသံမာဖြင့်၊

ကျွန်တော်ပြောမိသည်။”မသွားဖြစ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး
တခြားအကြောင်းရှိနေရင်လည်း၊ သက်ကိုဖွင့်ပြောနော်မောင်။ သက်ကို၊
တိုင်ပင်နော်” ဟု၊ နွေးထွေးစွာ၊ သူပြော၏ ။ လှုပ်တယ်ဆိုရုံမျှသာ၊ ကျွန်တော်
ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။

*

(ပယင်းရေ . . ။ ဘယ်မှာပြောရမှန်းမသိရင်၊ တစ်နေရာရာမှာတော့၊
ပြောမိတတ်ကြတာပါပဲ။ ကိုယ့်ဇနီး သက်ထားဆွေကို၊ (ကိုယ့်ဘဝ၊တစ်ခုလုံး)
မပြောပြနာ၊ ဘာမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ သူက၊လည်း၊ ပြောရကောင်းစေဆိုပြီး၊
နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးမြန်းတတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ။ အားလုံးကို၊ ကိုယ်၊ပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ပြောပြဖြစ်တဲ့အခါတိုင်းလည်း၊ သူဟာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို၊
နမ၊သားချင်းတစ်ယောက်လို၊ ဇနီးကောင်းပီသစွာ၊ မျှယူခံစားပေးတတ်သူ
တစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ . . ။ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးကောင်းပါပဲ။
ကိုယ့်အတွက်၊ဇနီးကောင်းပါပဲ။ သူဟာ . . ကိုယ့်ဘဝရဲ့၊ အရာရာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ , ပယင်းရယ် . . . ။

နားလည်ပေးတယ်ဆိုတိုင်း၊ အရာရာ ရင်ဖွင့်ဖို့ကျပြန်တော့၊
နာယူပေးသူကို၊ အားနာမိတယ်လေ။ ဒီတစ်ခါနာကျင်မိတဲ့၊ ဘဝနံရံပေါ်က၊
အသည်းနှလုံးရဲ့၊ နာကျည်းချက်ကိုတော့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောချင်တော့ဘူး ၊
ဖွင့်မပြောအပ်တော့ဘူးလို့၊ တွေးတောမိတဲ့အတွက်၊ ပယင်းကိုသာ တိုင်တည်ပြီး၊
ပြောနေဖြစ်တာပါ။

တကယ်တော့၊ ဒီစကားတွေကို၊ ပယင်းလည်း၊
တကယ်မကြားနိုင်ပါဘူးလေ။ ကြားယောင်နေသယောင်၊နားထောင်နေသယောင်၊
စိတ်ထဲက ပြောနေမိတာမျိုးပါ။ ဒီအဖြစ်အပျက်၊ ဒီဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ၊
ပယင်းလည်း ပါဝင်ခဲ့တယ်လို့ ယူဆနိုင်ပေမဲ့၊ သေသေချာချာ
ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့၊ ကိုယ်နဲ့ပယင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၊
တစ်ခါမှစကားမပြောဖူးဘူးလေ။

ပယင်းက၊ ကိုယ့်ကိုမသိပေမဲ့၊ ကိုယ်က၊ ပယင်းကို သိနေခဲ့ပါတယ်။
ဒါကို၊ သူငယ်ချင်း တချို့လည်းသိခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို၊
ကိုယ့်ဇနီးလည်း၊ ကိုယ်ပြောပြခဲ့လို့၊ သိခွင့်ရခဲ့ပါသေးတယ်။)

“မောင် ။ ထ,တော့လေ။ သက်နှိုးနေတာ ကြာပြီ။ မျက်လုံးကြီးဖွင့်ပြီး
ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

သက်ထားဆွေက၊ အနီးရှိ ရေခဲသေတ္တာငယ် အတွင်းမှာ၊
အမေးလွန်းသော ရေတစ်ခွက်ကို၊ ကမ်းပေးရင်းပြောသည်။ ကျွန်တော်၊ ရေတစ်ဝ,
သောက်ပြီး . .

“ ဟိုတုန်းက အကြောင်းတွေ၊ တွေးကြည့်နေတာ”

သက်ထားဆွေက၊ ရေခွက်ကိုပြန်ယူလျက်၊

“ဒါဆို . . ပယင်းအကြောင်းပါပြီပေါ့” ပြုံးလျက်မေးသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း၊ ပြုံးလျက်၊

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ပါတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးတော့
ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ”

“ဒါ . . . အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း၊
ကြေကွဲသံပဲ”

ကျွန်တော်က၊ သူ့ပခုံးလေးကို၊ ကိုင်လျက်၊ ကုတင်ပေါ်မှာ ဆင်းကာ . .

“မနောက်ပါနဲ့တော့ သက်ရယ်။ မနောက်ကောင်းပါဘူး။

သူ့အခြေအနေက၊ မောင်တို့ . . . ကျီစားရမယ့်၊ အခြေအနေမဟုတ်ဘူးလေ။

မောင်တောင်မှာ၊ တွေးမိတောမိလို့၊ သတိရစရာ ကြုံရင်၊ စိတ်ထဲမှာ၊
ကာလ၊ မကြာအောင် သတိနဲ့ ဆင်ခြင်နေရတယ်။

သူ့ကို၊ ဆက်စပ်ပြီး၊ အတွေးလွန်မိတာနဲ့၊ ဒေါသ၊ လောဘ၊
ဝင်လာမှာစိုးလို့”

“ဆောရီး” ဟု၊ သက်ထားဆွေ ပြော၏ ။ ကျွန်တော်၊ ညဝတ်အင်္ကျီကို
လဲဖယ်စဉ်၊ သက်ထားဆွေက၊

“လူချစ်အောင်ရဲ့၊ အသုဘကို၊ မောင် . . . မသွားတာ။ သက်ကို
အားနာလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ပယင်းနဲ့၊ မတွေ့ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သက်ရယ်။။ တကယ်အလုပ်များနေလို့ပါ”ဟု၊
သူ့မျက်နှာကို၊ တည့်တည့်မကြည့်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ဖြေလိုက်သည်။ မုသားစကားဟု၊
သူ့မသိ။

အသည်းကွဲသည်ဟူသော ဝေါဟာရမျိုး၊ ကျွန်တော့်ဘဝတွင်၊ မရှိခဲ့ချေ ။
အသည်းကွဲသလို အဖြစ်မျိုး၊ ကြုံခဲ့ရလျှင်လည်း၊ အသည်းကွဲသည်ဟု၊ ကျွန်တော်
မခံစား။ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်သာ၊ အသည်းငယ်စရာ ကြုံရသည်ဟု၊ ကျွန်တော်
ခံယူဖြေသိမ့်ခဲ့ဖူးသည်။

အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်သည် လူယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့၊
အသည်းဟက်တက်ကြီးဖြင့်၊ အိမ်ထောင်ပြုထားမိသည့် အဖြစ်ဆိုးမျိုးကို၊ မပြုမူ၊
မကြုံတွေ့အပ်ဟု၊ ကျွန်တော် ယူဆကျင့်သုံးထားပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ်၊ မစာနာရာ
ရောက်ပေသည်။(ငါ့ဘာသာ အသည်းကွဲတာ၊ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ ဟု၊
ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့်၊ အင်အားသုံး ရှိ ၊ ပြောနိုင်ချင်ပြောနိုင်ပါလိမ့်မည်။
ဒါပေမဲ့၊ အသည်းကွဲကွဲကြီးကို၊ အိမ်ထောင်ဖက်ပြုထားရသည့်၊ မိန်းမသားအဖို့ ၊
အင်မတန် ခံပြင်းစရာ ကိစ္စဖြစ်နေသောကြောင့်၊ အသည်းဟက်တက်ကြီးဖြင့်၊
ကျွန်တော် ... အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ပါ။)

သို့သော် ...

အသည်းကွဲသည့် အဖြစ်ထက်၊ ပို၍ ဆိုးရွားသော၊ ဝေဒနာတစ်ခုကို၊
အိမ်ထောင်သက်(တစ်)နှစ်ပြည့်ပြီးကာမှ၊ ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။
အသည်းကွဲသည့် အဖြစ်ထက်၊ ပိုမိုခါးသီးဆိုးရွားသော၊ ဝေဒနာ၏ အမည်ကို၊
မည်သူသိနိုင်ပါသလဲ။

အသည်းနာသည့်ဝေဒနာသည်၊ အသည်းကွဲခြင်းထက်။ ပို၍
ခါးက်လွန်းပါ၏ ။

အသည်းကွဲခြင်းသည် . . နောက်ထပ်, တစ်ဖန်၊ ထပ်မံနာကျင်စရာ
အကြောင်းမရှိတော့သည့်၊ ဝေဒနာ။ အသည်းနာခြင်း ဟူသည်ကား၊
ကွဲကြေရလောက်အောင်လည်း၊ အခွင့်မရသည့်အပြင်၊ တွေးမိတိုင်းလည်း၊
နာကျင်ခံခက်လွန်းလေ၏ ။ ပြောပြရင်ဖွင့်ခွင့်မျှ မရေတော့သည့် . . ဝေဒနာ။

သက်ထားဆွေ . . ဟု၊ ခေါ်တွင်သည့်၊ ချစ်လှစွာသော၊ ချစ်ဇနီး၏
ရင်ခွင်အပါး၌ ၊ ကျွန်တော့် အသည်းနာခြင်းကို၊ ပြောပြရင်ဖွင့်ချင်ပါသည်။

သို့သော် . . . ၊

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်လို။ သူသိထားသော၊ ကျွန်တော့်
ဘဝ,အကြောင်းနှင့်ပင်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်အားနာနေရသည်။

*

(၃)

လွန်ခဲ့သော (နှစ်)နှစ်ခန့်က၊ ရန်ကုန်သို့၊ ကျွန်တော်၊ အပြီးရောက်ခဲ့၏။
အဖေအမေ၊ မပါ။ ညီအစ်ကို၊မောင်နှမ၊မပါ။ တစ်ကိုယ်တည်း။ ဖော်ယောက်တည်း။
တစ်ဘဝ၊တည်း။

*

ရန်ကုန်ကို ရောက်ရောက်ချင်း၊ သီရိမင်္ဂလာဈေးသို့၊
အရောက်သွားသည်။ ဈေးထဲမှာ၊ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိသည်။
သူ့နာမည်၊ အောင်သိန်းဦး ဟု၊ ကျွန်တော်မှတ်မိ၏။

“ဟာ၊ မင်းမျိုးနိုင်၊ မင်း၊နယ်မပြန်သေးတာလား။ ဒါမှမဟုတ်၊ ပြန်ပြီးမှ၊
နောက်တစ်ခေါက်ထပ်လာတာလား”

“ငါ၊ရန်ကုန်မှာပဲ၊ အခြေချတော့မလိုကွ”

“တစ်ပိသားစုလုံးပြောင်းလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်း”

“အိမ်နဲ့ စိတ်တိုးလာတာလား” ဟု၊ အောင်သိန်းဦးမေး၏။

“အိမ်နဲ့ စိတ်ဆိုးလာတာတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့၊ ငါ၊ရန်ကုန်မှာ၊

နေတော့မယ်ဆိုတာတော့၊ ငါ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ကိုပဲ ပြောခဲ့တယ်” ဟု၊ ကျွန်တော်၊ အကျဉ်းမျှ ပြောပြသည်။

အောင်သိန်းဦးက၊

“မင်းဘာသာ၊ ဘာပဲဖြစ်လာဖြစ်လာ။ မိဘနဲ့ ပြဿနာတက်လာတာ မဟုတ်ရင်၊ ပြီးတာပဲ။ ငါ၊ဘာကူညီရမလဲ”

“ငါ၊ဒီမှာ၊ ကျဘမ်းအလုပ်၊လုပ်ချင်လို့။ ဈေးလူကြီးထဲမှာ၊ မင်း၊အသိရှိရင်၊ ငါ့ကိုလိုက်ပြောပေးပါ”

အောင်သိန်းဦး ရယ်လေ၏ ။ အရယ်ရပ်ပီးမှ . .

“ငါ့မိဘ၊က၊ ဒီဈေးထဲမှာ၊ ပွဲရုံရှိတယ် ဆိုတာကို၊ မင်းမသိလို့၊ ဒီစကားပြောတာလား မင်းမျိုးနိုင်”

“သိပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ . . . ငါ၊အားနာလို့ပါ။ ပြီးတော့၊ ဒီဈေးထဲမှာ၊ ခဏပဲလုပ်မှာမို့ပါ”

“ခဏပဲလုပ်လုပ်၊ အကြာကြီးပဲ လုပ်လုပ်၊ ကျဘမ်းအလုပ်တော့၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။

ငါ့အဖေဆီမှာပဲလုပ်ပါ။ ပွဲရုံမှာလည်း အိပ်လို့ရတယ်။ ငါ့အဖေကို၊ ငါ၊ပြောပေးပါ့မယ်။ ဒါနဲ့၊ မင်းက၊ တခြားဘာလုပ်ဖို့၊ စီစဉ်ဆားသေးလို့လဲ”

“ဂျာနယ်နှစ်ဆောင်လောက်က၊ အလုပ်ခေါ်ထားတာတွေ့တယ်။ အဲ့ဒီမှာလည်း ၊ ငါ . . . သွားလျှောက်ဦးမယ်”

“မင်း၊ ဒီမှာ၊ တကယ်အခြေချတော့မယ်ပေါ့”

ကျွန်တော်၊ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၊ဘာဖြစ်လာခဲ့သလဲဆိုတာကို၊ အောင်သိန်းဦးက၊ ထဲထဲဝင်ဝင် မမေးမြန်း။ မေးမြန်းလာခဲ့လျှင်လည်း၊ ကျွန်တော်၊ သေသေချာချာ ပြောပြဖြစ်လိမ့်မည်

မဟုတ်ပါ။

အားကစားဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်အလုပ်ရသည်။

(အင်တာနက် သတင်းများကိုဖတ်ပြီး၊ ဘာသာပြန်ပေးရသည့် အလုပ်နှင့်၊ ကွန်ပျူတာ ဒီဇိုင်းထုတ်ပေးရသည့် အလုပ်ကို၊ အခြားဂျာနယ် သုံးလေးစောင်အတွက်ပါ၊ ကျွန်တော်၊လောဘ၊တကြီးလုပ်ဖြစ်သည်။) ပွဲရုံအလုပ်ကိုလည်း လက်လွှတ်မခံ။

ပွဲရုံတွင်လည်း၊ အိပ်သည်။ ဂျာနယ်တိုက်တွင်လည်း အိပ်သည်။

ကျွန်တော့် ဘဝ၊ ကြွယ်ဝ၊ တိုးတက်လာခြင်း များတွင်၊ အခြေခံကျေးဇူးကြီးသူမှာ၊ အောင်သိန်းဦးနှင့် သူ့မိဘများဖြစ်သည်။

*

တညင်းသီး သီးသောရာသီတွင် ပွဲရုံ၌ ၊ ဆညင်းသီးတွေ အပုံအပင်။

ကျွန်တော်အိပ်ဖို့၊ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးစာခန့်သာ၊ နေရာလွတ်တော့၏ ။
“မင်း၊အိပ်တော့လေ။ မနက်၊ အလုပ်ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု
အောင်သိန်းဦးပြော၏ ။ ထိုင်ခုံတစ်ခုံစာနေရာလွတ်အောင်၊ တညင်းသီးတွေကို၊
ဂေါ်ပြားနှင့် ထိုးတင်လိုက်ရင်း၊ “မနက်ဖြန်၊ ဂျာနယ်ဖြန့်မှာ ။ ငါ . . .off” ဟု၊
ကျွန်တော်ပြောလိုက်၏ ။

အောင်သိန်းဦးက . . .

“မနေ့က၊ မင်းရဲ့ဂျာနယ်တိုက်ရှေ့က၊ ငါ၊ ဖြတ်သွားသေးတယ် ။

ကာ.ရပ်ဖို့ နေရာရှာတာနဲ့၊ ငါ၊ မဝင်ဖြစ်တော့ဘူး။

မင်းအနားမှာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တော့၊ တွေ့လိုက်တယ်။ အဲ့ဒါ၊

ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူးလေကွာ ၊ တိုက်မှာက၊ မိန်းကလေး သုံး,လေးယောက်ရှိတာ”

“ငါ, မစပ်စုတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့, ငါတွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ၊
အဲ့ဒီကောင်မလေးက၊ မင်းကို၊ လေးလေးစားစား ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာ
တွေ့ရလို့ပါ။ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးတွေ့၊ တွေ့လိုက်တယ်။ အဲ့ဒါ . . .”

“ဪ . . သက်ထားဆွေနဲ့တူတယ်”

“အင်း, ဟုတ်မှာပေါ့၊ မြန်မာမိန်းကလေးဆိုတာ၊
သိသာစေတဲ့ရုပ်မျိုးလေး”

“အင်း, ဟုတ်တယ်။ အဲ့ဒါ သက်ထားဆွေပဲ”

“မင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်ကွ”ဟု၊ အောင်သိန်းဦးပြောသည်။

ကျွန်တော်က,

“လိုက်ဖက်တယ်ဆိုတာ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ”

မောင်သိန်းဦးက . . .

“ရိုးရိုးတွေ့ရင်၊ ရိုးရိုးအမိပ္ပယ်ပေါ့ကွာ”

“အင်း။ ရိုးရိုးတွေ့တာပဲ၊ ကောင်းပါတယ်” ဟု၊ အမောဖတ်လက်၊
ကျွန်တော် ပြောဖြစ်သည်။

အောင်သန်းဦး မျက်မှောင်ကြုတ်လေ၏ ။ ပြီးမှ . . .

“မင်းလေသံက၊ လောက,ကို၊ တော်တော် လန့်နေတဲ့ လေသံပါလား”

“မင်းမေးမှာစိုးလို့၊ မမေးပါစေနဲ့လို့၊ ငါဆုတောင်းနေရတဲ့ ကိစ္စ။ အခု၊ ငါ၊

. . နည်းနည်းပြောပြမယ်။ ငါ. . . ရန်ကုန်ကို၊ အပြီးထွက်လာတာ၊

ပြီးစလွယ်ပြောရရင်၊ မိန်းကလေးကိစ္စ၊ ခံစားပြီး ပြောရရင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိစ္စ။

အဲဒီ ကိစ္စကြောင့်၊ နယ်ကိုစွန့်လာတာ။ အစ်ကိုကိုပဲ၊

အသေးစိပ်ပြောခဲ့တယ်။ မိဘ,ကိုတောင်၊ ငါ,မပြောခဲ့ဘူး။ မင်းကို၊
ဘာမှမရှင်းပြရသေးပေမဲ့၊ အနီးစပ်ဆုံး၊ မင်းနားလည်အောင် ပြောပြရရင်၊
တစ်ယောက်ယောက်ကို၊ ခင်တွယ်ဖို့၊ တစ်ခုခုကို၊ ငါ, ကြောက်နေသလိုပဲ”

“မင်းစကားကြီးက၊ ကြောက်စရာကြီးပဲ။ မင်း,
ကြောက်စရာ,လန့်စရာကြီးတွေ၊ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ပြီထင်တယ်”

“ကြောက်စရာလား၊ လန့်စရာလား၊ နာမည်တွေ၊ ငါ,မတပ်တတ်ဘူး။
ဒါပေမဲ့... လူ့လောက,မှာနေရတာ ၊ ကြောက်စရာတွေ၊ ပိုများလာသလိုပဲ။

ကိုယ်မှန်လျက်နဲ့လဲ၊ မှားတဲ့သူတွေကို ရှောင်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့ကိုပဲ၊
အနိုင်ပေးခဲ့ရတယ်။

နယ်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စက၊ ထားလိုက်တော့။

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စ။ ငါ့,အတွက်၊ စိတ်နည်းနည်းပဲ၊ ထိခိုက်ခဲ့တာ၊
သက်ထားဆွေနဲ့ ငါ့,ကိစ္စကို၊ ငါပြောပြမယ်”

အောင်သန်းဦးက . . .

“ဟာ ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ၊ ပြောပြစရာ ကိစ္စ၊ ရှိနေတယ်၊ ဟုတ်လား။
ငါ,ကလိုက်ဖက်တယ်လို့၊ ပြောတာ။ နောက်တောင်ကျနေပြီကိုး”

ကျွန်တော်, အလျင်အမြန် စကားလုရသည်။

“အောင်သန်းဦး၊ ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး”

“အေးပြော”

“သက်ထားဆွေနဲ့၊ ငါနဲ့က၊ ဘဝ,တူတွေ”

အောင်သန်းဦးက၊ နားမရှင်းသေးပါပဲလျက်၊

“ဪ . . ။ အရင်ကတည်းက၊ သိခဲ့ကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အခုလုပ်နေတဲ့ ဂျာနယ်တိုက်မှာ၊ မလုပ်ခင်။

တခြားဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ၊ သက်ထားဆွေနဲ့ ငါနဲ့ အတူတူ အမှုထမ်းဖူးတယ်။ အဲဒီမှာ၊ နှစ်ပတ်လောက်ပဲကြာတယ်။

ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး၊ အလုပ်ထွက်ခဲ့ကြတာ။ နောက်တော့မှ၊

အခုလုပ်နေတဲ့၊ ဂျာနယ်တိုက်မှာ၊ နှစ်ယောက်အတူတူ၊ ဝင်လျှောက်ခဲ့ကြရတာ ။

ပထမ၊ ဂျာနယ်တိုက်က၊ ဘာကြောင့်၊

နှစ်ယောက်စလုံးထွက်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာ၊ မင်း၊ သိလိုက်ရတာ နဲ့၊ မင်း၊ တော်တော် ဒေါသ၊ ဖြစ်သွားမယ်”

“မင်းတို့ကို၊ အလုပ်ထုတ်လိုက်တာလား” ဟု ၊ အောင်သန်းဦး၊

ဂရုတစိုက်မေး၏ ။”

“ငါတို့ဘာသာထွက်လာကြတာ” ဟု၊ ကျွန်တော်ဖြေလိုက်သည်။

ပြီးမှ၊ ကျွန်တော်စကားဆက်၏ ။

“ယောက်ျားဝတ်နဲ့ မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတဲ့ ပိုင်ရှင်ကြီးက၊

ငါ့ကို၊ ဟိုထိ၊ ဒီထိ လာထိတယ်။

သူတူအမူးသမားတစ်ယောက်က၊ သက်ထားဆွေကို၊

ထိကပါး၊ ယိကပါးလုပ်တယ်။

နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ၊ ငါနဲ့ သက်ထားဆွေနဲ့၊ နေစရာမရှိတော့ဘူး။

မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့၊ အရှက်သိက္ခာကို၊ ထည့်တွက်ရတယ်။

ငါ့၊ ကိစ္စကျပြန်တော့လည်း၊ ဘယ်မှာတိုင်ပြီး၊ ဘာပုဒ်မ၊ တပ်လို့။

ဘာသက်သေနဲ့၊ တရားဆွဲရမှန်းမသိဘူး။ လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်

ကြိတ်လိုက်ရင်လည်း၊ ယောက်ျားစစ်စစ်နဲ့ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာမဟုတ်တော့၊ ငါ့မှာ၊

ဘေးကြပ်နံ့ကြပ်”

အောင်သန်းဦးက၊ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလျက်၊ “တက်” ခေါက်ကာ . . .

“အဲဒီ လိုတဏှာရူးတွေအကြောင်းကို၊

လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာကွ။ ဒါမှ၊ နောက်လူတွေ၊ အစော်ကားမခံရမှာ”

“ငါ့စဉ်းစားပါသေးတယ်။ သက်ထားဆွေကို၊ ငဲ့လိုက်လို့ပါ။ ပြီးတော့၊

ရန်ကုန်မှာလာနေတဲ့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်က၊ တိုးတက်ကြွယ်ဝဖို့ဆိုတော့။

ဘာမှမတိုးတက်ခင်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ၊ ပြဿနာမတက်ချင်ဘူး။

အမေရိကန်သမ္မတ လင်ကွန်းရဲ့ စကားလိုပေါ့။ ကိုက်တတ်တဲ့ခွေးကို၊

လမ်းဖယ်ပေးလိုက်တာဟာ၊ အကိုက်ခံရတာ ထက်စာရင်၊ တော်ပါသေးတယ် . . .

တဲ့။ ငါ့တမင်၊ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်တာ”

“စိတ်ထိန်းနိုင်ရင်တော့၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ခုရော၊ မင်းတို့

အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်။ သက်ထားဆွေနဲ့ ငါက၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်

လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတာ။ ဘဝတူတွေမို့၊ တွေးသိစာနာပြီး၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး

ရိုင်းပင်းကြတာပါ။”

အောင်သန်းဦးက . . .

“မင်းတို့နှစ်ယောက် လိုက်ဖက်တယ်ဆိုတဲ့၊ ငါ့စကားကလည်း၊

ပေါ့ပေါ့တန်တန် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ။

လေးလေးစားစား ပြောတာပါ”

“အေးပါ၊ ငါသဘောပေါက်ပါတယ်” ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောရသည်။

ထိုစကားကြားမှ၊ အောင်သန်းဦး ကျေနပ်သွားဟန်တူ၏ ။

*

(၄)

“အောင်သန်းဦး၊ဆိုတာ၊ ငယ်သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့” ဟု၊
သက်ထားဆွေ မေးပြောပြောသည်။

ကျွန်တော်က . .

“တက္ကသိုလ်ရောက်တော့မှ၊ သိတာ ။

ဒါပေမဲ့၊ တကယ့် . . . ငယ်သူငယ်ချင်းလိုပါပဲ”

“အခု၊ အဲဒီ သူငယ်ချင်းနဲ့ အတူနေတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အတူနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ပွဲရုံမှာ၊ ကပ်နေတာ။ အလုပ်လည်း၊
ကူလုပ်လိုက်တယ်။

အိပ်စရာနေရာလည်း၊ အဆင်ပြေတယ်။ လုပ်ခ၊လည်း၊ ရတယ်လေ။

ရန်ကုန်မှာ၊ အဲဒီ လောက်အကူအညီကို၊ ဆွေမျိုးသားချင်းဆီ၊ကတော့၊
မရနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို၊ ဝင်ငွေနှစ်ခုတောင်ရှိတာပေါ့” ဟု၊ သက်ထားဆွေ။။
နောက်ပြောင်ဟန်ဖြင့် မေး၏ ။

ကျွန်တော်က၊လည်း၊ ဂုဏ်ယူဟန် တမင်ပြုကာ၊ “ဒါပေါ့” ဟု၊
ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီ အောင်သန်းဦးက။ နင့်ကိုမြန်မာဆန်တယ်တဲ့။ ချီးကျူးတယ်။

ပြီးတော့ ..”

“ပြီးတော့၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပြီးတော့၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ကို လိုက်တယ်တဲ့”

သက်ထားဆွေက၊ မျက်မှောင်လေးကြူတ်ကာ၊

“ဒါ၊ မြောက်ထိုးပင့်ကော် စကားပဲ။

မြန်မာဆန်တယ်ဆိုတဲ့စကားက၊တော့၊ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းတဲ့စကား၊
ငြင်းစရာမရှိဘူး။

ဟို၊ ဘောင်းဘီတိုတိုလေးနဲ့ ကောင်မလေးက၊

မြန်မာမလေးလားဟင်လို့၊ မေးမြန်းရတော့မယ့် ခေတ်မှာ၊ မြန်မာဆန်တယ်လို့၊
အချီးကျူးခံရတာ ။ မယ်စကြာဘွဲ့ရတာ ထက်တောင်၊ ဂုဏ်ယူပါသေးတယ်။

နှစ်ယောက်လိုက်ဖက်တယ် ဆိုတဲ့စကားက၊တော့၊

သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း၊ တစ်ခုခုမြောက်ပေးလိုက်တဲ့ စကားပဲ။

ပြန်ပြောတဲ့သူကိုလည်း သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး”

မဲ့ပြီးလေး ပြုံးကာ၊ သက်ထားဆွေ ပြောသည်။

ကျွန်တော်က . . .

“ဘာသံသယမှာ၊ မရှိပါနဲ့ဟာ။ ငါ . . . ရိုးရိုးသားသား ပြန်ပြောရုံတွင်ပါ။

အခုအချိန်မှာ။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်က။ ငါ့ကို Propose
လုပ်မယ်ဆိုရင်တောင်၊ ငါက စဉ်းစားပါရစေဦး၊ စောပါသေးတယ်လို့၊
ပြောရမယ့်အခြေအနေပါ။”

“အမယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“ဟုတ်တယ် သက်ထားဆွေ၊ ငါ့အကြောင်းကို၊ နင်၊ သိပ်မသိသေးပါဘူး။

ငါ့ရန်ကုန်မှာ။ လာအလုပ်လုပ်နေတာ၊ သာမန်လက်လုပ်လက်စား ဘဝနဲ့ ရပ်တည်ဖို့၊ မဟုတ်ဘူး၊

ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့အထိ၊ ငါ့ရည်ရွယ်ထားတာ။ မချမ်းသာရင်၊ နေရာတကာမှာရှုံးတယ်ဟ။

အဲဒါကြောင့်၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်မပြည့်မချင်း၊ ဘယ်သူနဲ့မှ၊ ရန်မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း၊ ဒုက္ခမပေးဘူး ။ ဘယ်သူ့ဒုက္ခကိုမှလည်း၊ ငါ့မယူဘူး။

သာမန် လက်လုပ်လက်စား ဘဝတွေကို၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့သူတွေက တစ်ခုခုတော့ အနိုင်ယူတတ်ကြတယ်။

ငါ့၊ အနိုင်ယူခံခဲ့ဖူးတယ်။

အဲဒါကြောင့်၊ ငါ ချမ်းသာမှာ ဖြစ်မယ်”

“နင်၊ တစ်ခုခုကို၊ နာကျင်ခဲ့တာလား”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ မနာကျင်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ၊ နာကျင်ခဲ့တာပါ”

“ငါ့ကိုပြောပြလို့၊ ရမလား”

“မဂုဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့မရတာ လဲ”

“ငါ . . . ၊ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ အကြောင်းကို၊ ဘယ်သူမှမသိစေရဘူးဆိုတဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။

သိချင်လို့၊ လာမေးတယ်ဆိုရင်လည်း၊ ငါ့ပြောပြရတဲ့သူဟာ၊ ငါ့ဘဝ၊ အတွက်၊ အရေးကြီးတဲ့သူပဲဖြစ်ရမယ်။

သိချင်ရုံ၊ စပ်စုချင်ရုံ မေးတဲ့သူတွေအတွက်။

ဒီလိုပါပဲဗျာလို့၊ ပြောလိုက်ရုံပဲ။

သေသေချာချာ ပြောပြစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“အဲ့ဒီလိုလည်း၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲဟာ။ လူဆိုတာ၊ စပ်စုတတ်တဲ့သတ္တဝါပဲ။

အဲ့ဒီလိုစပ်စုတတ်လို့လည်း၊ သတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ၊ ဆက်သွယ်ရေး ကရိယာတွေ။ ရောင်းကောင်းနေတာပေါ့”

“စပ်စုရုံသိချင်တဲ့သူတွေမှာ၊ ထပ်တူခံစားခြင်းဆိုတာ၊ မရှိဘူး။

အဲ့ဒီလိုလူတွေကို၊ အိပ်သွန်ဖာမှောက်၊ ပြောပြစရာ၊ အကြောင်းမရှိဘူး”

“နင့်စကားအရဆိုရင်၊ ငါက၊ စပ်စုတဲ့သူဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“နင်၊ခံယူတဲ့အပေါ်မှာ၊ မူတည်တယ်လေ”ဟု၊

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ၊နားမရှင်းဘူး”ဟု၊ သက်ထားဆွေပြော၏ ။

“နင်၊သိချင်ရုံသက်သက် မေးတာလား။ စာနာစိတ်နဲ့ မေးတာလားလို့၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးပေါ့”

“အမလေး၊ သိချင်ရုံမေးတာပါဆိုရင်၊ ငါက၊ စပ်စုတဲ့သူဖြစ်တော့မှာပဲ။

စာနာစိတ်နဲ့မေးတာပါရှင်လို့၊ ပြောရအောင်လည်း၊ ဘယ်လောက်ထိစာနာပေးရမှန်း ငါ၊မသိဘူးဟဲ့

ရိုးစင်းစွာပြောသည့် သူ့စကားကြောင့်၊ ကျွန်တော်ပြီးမိသည်။

ကျွန်တော်က . . .

“ငါ့ခြေမ၊တစ်ချောင်း၊ ခလုတ်တိုက်မိလို့၊ ခြေသည်းကျွတ်ပြီး၊

သွေးတွေအိုင်နေတယ်ဆိုပါတော့ . . .

ဟယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတဲ့ သတင်းမေးသူတွေ အားလုံးကို၊
ငါ့ခြေထောက်ကြီးပြပြီး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာကိုပြောပြသင့်လား။ နင်ပြော”

“ဒါကတော့ဟာ။ လူမှုရေးအရမေးမြန်းကြတာမျိုးတော့ရှိဦးမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က၊ စေတနာပြည့်လျှံနေသူ၏ ၊ လေသံဖြင့်၊

“အရေးတကြီးကိစ္စတိုင်းအတွက်၊ လူမှုရေးဆိုတာ ဒုတိယနေရာမှာပဲ
ရှိတယ် ၊ သက်ထားဆွေ။

အခု၊ ငါက . . ဘဝကို၊ တည်ဆောက်နေတဲ့ အချိန်၊

အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပဲ။ လူမှုရေးကို၊ ဒုတိယနေရာမှာ၊ ထား၊ထားဒရတဲ့အချိန်။

ဒီအချိန်မှာ ငါ့အကြောင်းကို၊ အရေးမကြီးတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ပြောပြဖို့။
အစီအစဉ်မရှိဘူး”

“အရေးကြီးတဲ့သူဆိုတာ၊ ဘယ်လိုမျိုးလဲ။ အလုပ်အကိုင်
ကူညီမယ့်သူကိုပြောတာလား၊ စီးပွားရေးအရ၊ အကူအညီပေးနိုင်မယ့်သူကို၊
ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ငါ၊ပြောပြသမျှ၊ ငါ၊နာကျင်ခဲ့သမျှကို၊ ငါနဲ့ထပ်တူ၊ ခံစား၊
နားလည်ပေးမယ့်သူကိုပြောတာ”

“ထပ်တူခံစားနားလည် ပေးမယ့်သူဆိုတာ၊ ရှားပါးလွန်းပါတယ်၊
မင်းမျိုးနိုင်”

“အဲ့ဒါကြောင့်၊ အရေးကြီးတဲ့သူလို့၊ ပြောတာပေါ့။ ထပ်တူခံစား
နားလည်ပေးခြင်းဆိုတာ သမီးရည်းစား၊ လင်မယားကြားမှာတောင်၊
ပေါပေါများများ ၊ မရှိလောက်ဘူး”

“ငါနဲ့ နင်နဲ့က၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်၊ ဖေးမ၊ကူညီခဲ့ကြသူတွေပါ
မင်းမျိုးနိုင်။ နင်က၊ ငါ့ကို၊ ကူညီတာပိုများပါတယ်။

ငါကနှင့်ကို၊ ဘာမှပြန်မကူညီနိုင်ရင်တောင်၊အားပေးစကားလေး
တစ်ခွန်းလောက်တော့၊ ပြောနိုင်မယ်ထင်လို့ နင့်အကြောင်းကို၊ ငါ၊မေးမိတာပါ။

ထပ်တူခံစား နားလည်ပေးနိုင်လောက်အောင်၊ ငါက၊အရေးမကြီးဘူးလို့၊
နှင့်၊ယူဆရင်၊ နင် . . ငါ့ကို၊ ဘာမှ၊ မပြောပြပါနဲ့။

မျက်နှာ တည်တည်တင်းတင်းလေးဖြင့်၊ သက်ထားဆွေပြော၏ ။
ကျွန်တော်က၊ သူ့ကိုလေးနက်တည်ကြည်စွာ ကြည့်ပြီး . .

“ငါ၊နှင့်ကိုချစ်တယ် သက်ထားဆွေ”

သက်ထားဆွေ၊ မျက်ခုံးလေးတွန့်ကွေးသွား၏ ။

မမြင်ဟန်ဆောင်လျက်၊ ကျွန်တော့်စကားကိုဆက်လိုက်သည်။

“ဒါ . . ။ သတ်မှတ်ချိန်ထက်စောပြီး၊ ပြောမိတာပါ။

ငါ၊သူဌေးဒမဖြစ်မချင်း၊ မပြောသေးဘူးလို့၊ ငါ၊စဉ်းစားထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် . . . ငါ့
ဘဝရဲ့၊ အရေးကြီးဆုံးသူဟာ၊ နင်ပဲဆိုတာ၊ သိစေချင်လို့၊ စောစောစီးစီး
ပြောမိတာပါ။

ငါ . . . ရည်းစားစကားပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝ၊စကားပြောတာပါ။

ခင်မင်မှုကို၊ အခွင့်အရေးယူပြီး၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန်

ပြောတဲ့စကားလို့လည်း၊ မထင်စေချင်ဘူး။ စိတ်လည်းမဆိုးစေချင်ဘူး။ နင်နဲ့ ငါ
သိကျွမ်းခဲ့တဲ့၊ သုံးလ လောက်အတွင်းမှာ၊ ငါ့အကြောင်းကို၊ ငါ့ဘဝ၊အတွက်၊
အရေးကြီးဆုံးစကားကို၊ ငါပြောလိုက်တာပါ။

ငါ့အကြောင်ဒကို၊ နင်နားထောင်ပြီးရင်၊ နင်၊ကြိုက်သလိုတို့ ပြန်ပါ။

ငါကတော့၊ ငါသူဌေးဖြစ်တာနဲ့၊ နင့်ကိုလက်ထပ်ချင်ပါတယ်”

သက်ထားဆွေက၊ ကျွန်တော့်ကို၊ စိမ်းနုခက်မာစွာ ကြည့်လျက်၊
ပျော့ပျောင်းသောစကားသံဖြင့် . .

“နင့်စကားပြောနည်းက၊ သုဝဏ္ဏသာမ ဇာတ်တော်ထဲက၊ စကားပြောနည်းမျိုးပဲ။ သားရွှေအိုးထမ်းလာတာ၊ မြင်ချင်ပါတယ် ဆိုတာမျိုးလေ။

ကိုယ့်အကြောင်းလည်း ပြောပြရမယ်။ မပြောခင် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာလည်း၊ ပြောလိုက်ရသေးတယ်။

ပြီးတော့၊ စိတ်မဆိုးအောင်လည်း၊ ကြိုကာထားသေးတယ်။ နင်အရမ်းနစ်နာနေပါဦးမယ် မင်းမျိုးနိုင်ရယ်”

“ငါ့စကားဆိုလိုရင်းကို၊ သဘောမပေါက်ဘဲ၊ နင်၊စိတ်ဆိုးမှာ၊ ငါ၊တကယ်ကြောက်တာပါ။ ပြောချင်တာက၊ တစ်ဘဝ၊စာ။

ရည်းစားစကားပြောလို့၊ စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့၊ ပြစ်မှုနဲ့၊ မခေါ်မပြောတော့ရင် ၊ ငါ၊နောင်တအကြီးအကျယ်ရသွားနိုင်တယ်” ဟု၊ မဝံ့မရဲ ကျွန်တော်ပြောရသည်။

သက်ထားဆွေက . . .

“နင့်စကားအားလုံးကို၊ အရာရာထောက်ထားပြီး ငါ၊ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ နင့်ဘဝရဲ့၊ အရေးကြီးဆုံးသူအဖြစ်၊ ငါ့ကိုသတ်မှတ်တဲ့အတွက်လည်း၊ ငါ၊ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ။သူဌေးဖြစ်တာနဲ့၊ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့၊ ငါ၊ရယ်ချင်တယ် မင်းမျိုးနိုင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ။ ငါ၊စကားမှားသွားပြီလား”

“သူဌေးဆိုတာကြီးကို၊ ဖုတ်သွင်းရထားစိုက်သလို၊ မက်မောတတ်တဲ့၊ မိန်းကလေးမျိုးက၊ ဒီစကားမျိုးကြားရင်တော့၊ မှားတယ်လို့၊ ဘယ်ပြောပုံမလဲ။ ငါ့အတွက်တော့၊ အဲဒါ၊ ရယ်စရာစကားပဲ။

ငါ၊ သူဌေးသမီးလည်း ၊ မဟုတ်ဖူး ။ ငါ၊ကိုယ်တိုင်လည်း၊

သူဌေးမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် . . .

ငါ့ရဲ့ရှင်သန်မှုက၊ သူဌေးတစ်ယောက်ကိုရမှ ၊ တိုးတက်မှာပါလားဆိုတဲ့ ၊
ညံ့ဖျင်းတဲ့ . . ။

မိန်းကလေးမျိုးရဲ့၊ ရှင်သန်မှုမျိုးမဟုတ်ဘူး။

နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကြည့်ဖူးတယ်။

အဲဒီ ကားထဲမှာပြောတဲ့၊ အမေတစ်ယောက်ရဲ့စကား။

ငါ့ပြန်ပြောပြမယ်။ နင်သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်။

တက္ကသိုလ်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က၊ သင့်တော်တဲ့၊ ခင်ပွန်းရှာဖို့ပဲလေ . . တဲ့။

ဒါ . . ။ ကမ္ဘာတစ်ဝှန်းလုံးမှာရှိတဲ့၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူအားလုံးကို၊
စော်ကားမိတဲ့ စကားပဲ။

အပြင်မှာသာ၊ အဲဒီစကားကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရရင်၊

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူအားလုံးရဲ့ကိုယ်စား၊ ငါ၊ တရားစွဲပစ်လိုက်မယ်။

ငါ့တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့တာ၊ သူဌေးတစ်ယောက်ကို ယူနိုင်ဖို့ မဟုတ်သလို၊
သင့်တော်တဲ့ခင်ပွန်းရှာဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။

ငါ့ဘဝ၊ ငါ့ တည်ဆောက်ဖို့၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အားကိုးဖို့၊ တက်ခဲ့တာ။

ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲမယ်။ သူတစ်ပါးကို၊ တွယ်တက်မှ၊

အမြင့်ကိုရောက်ခွင့်ရမယ်၊ နွယ်ပင်မျိုး၊ လုံးဝ၊ မဖြစ်စေရဘူး။

အဲကဒါ၊ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့မာနပဲ”

“ငါ့စကားပြောမှားသွားပါတယ်ဟာ။

ငါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ နင့်အပေါ်ထားတဲ့၊ ငါ့ဆန္ဒ ထုထည်ကို၊

နင်မသိမှာစိုးလို့၊ ငါပြောတတ်သလို ပြောလိုက်မိတာပါ။

မရေရာသေးတဲ့ ငါ့ဘဝမှာ မသေချာသေးတဲ့ အနာဂတ်ကလွဲလို့၊
ဘာမှမရှိသေးပါဘူး။ အဲဒီ အနာဂတ်မှာ၊ ငါ့ကြောင့်၊ နင်၊စိတ်ရော ကိုယ်ရော၊
မဆင်းရဲစေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ပြောမိတဲ့ စကားပါဟာ။

စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဗွေမယူပါနဲ့နော် . .”

“ရန်သူတွေမှမဟုတ်တာ၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး။

ခုနက၊ ပြောတော့၊ မိန်းကလေးက ကမ်းလှမ်းရင်တောင်၊ နင်က
ဖနောင့်နဲ့ပေါက်မယ့်လေသံမျိုး။ ရှေ့နောက်၊ စကားမညီဘူး”

“ငါက၊ ဘဝ၊ရဲ့ အရေးတကြီး စကားတိုင်းကို၊ နင့်တစ်ယောက်တည်းပဲ
ပြောချင်တာလေ။

တခြားဘယ်သူကကိုမှ၊ အရေးကြီးသူလို့ ငါမသတ်မှတ်ချင်ဘူး။

အဲ့ဒါကို၊ နင်၊နည်းနည်းလောက်သိရင်၊ ငါ့စကား အမှားတိုင်းကို၊
နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ နော်၊ သက်ထားဆွေ”

တိတ်ဆိတ်စွာ ပျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး၊ အပြစ်မှကင်းလွတ်ခွင့်ကို၊
သူ . . ပေးသည်။

“နင်ပြောပြမယ့်၊ နင့်အကြောင်းတွေ၊ နောက်နေ့မှပဲ၊
နားထောင်တော့မယ်” ဟု၊ သူပြောသည် ။

လုံးဝ၊ နားမထောင်ချင်တော့ဘူး၊ . .ဟု၊ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်း
မဟုတ်သောကြောင့်၊ ကျွန်တော် . .၊ တော်တော်လေး၊ ရင်အေးရပါသည်။

*

(၅)

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို၊ သက်ထားဆွေအား၊ ပြောပြနေချိန်တွင်၊
ကျွန်တော့်မှာ၊ ကိုယ်ကိုင်ဟူ၍ ၊ ကျောတစ်ခင်းစာမျှပင်၊ မရှိသေး။
ထိုသို့ပြောပြနေချိန်၌ ၊ သူနှင့်ကျွန်တော် ချစ်ကျွမ်းမဝင်သေး။

ဘဝ၊တစ်ခွင်လုံးကိုပြောပြခြင်းအတွက်၊ သူ့ထံမှ ကရုဏာတစ်ခုခု၊
ရလိုခြင်း အလျင်းမရှိခဲ့။

ခြေဖျား၊လက်ဖျား၊စိတ်အဖျား တို့သည်၊ တစ်စုံတစ်ခု၏ ထိခိုက်မှုကို
ခံရသည့်အခါ၊ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်ရသော်လည်း၊ “အား”ခနဲ၊
အော်မြည်ခွင့်မရသော၊ အခြေအနေမျိုးနှင့်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကြုံရတတ်လေသည်။

ထိုအခါ၊ ဝေဒနာသက်သာလို သက်သာငြား၊ သစ်ခေါင်းကျယ်ကျယ်၊
ကွင်းပြင်လယ်တို့၌ ၊ အားပါးတရ၊ သွားရောက် အော်မြည်ရသည်မျိုး၊
ရှိတတ်ကြပေမည်။

ထို့အတူပင်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း၊ ထောက်ထားသိုသိပ်ရသည့်၊
ဘဝ၊အခြေအနေမျိုး ရှိခဲ့ရသည့်အပြင်၊ ဖွင့်ဟ၊ အော်မြည်ဖို့၊ နေရာ၊ဋ္ဌာန၊
ကင်းပ၊ခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ၊ သက်ထားဆွေအား၊ ဘဝ၊၏ မိတ်ဆွေကောင်း၊
အသည်းနှလုံး၏ အလင်းရောင်ကောင်းအဖြစ်၊ အာရုံထားသတ်မှတ်ကာ၊
ဒဏ်ရာအနာတရ တို့၏ အော်မြည်တွန်ဟီး၊ရာအဖြစ်၊ ရင်ခွင်မှ၊ ရဲရင့်စွာ၊

အလိုအလျောက်သတ်မှတ် ဖြစ်လေသည်။

အလေးထား တည်ကြည်စွာ၊ နားထောင်ပေးခဲ့ခြင်းအတွက်၊ ဒီဘဝ၊ ဒီတစ်သက်တာမက၊ ထာဝရ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရပါသည်။

*

လူချစ်အောင်တို့ မိသားစုနှင့်၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည်၊ အိမ်ခြံဝင်းတစ်ခုတည်းတွင်၊ နေထိုင်ခဲ့ကြသော၊ အိမ်နီးချင်းများဖြစ်ကြ၏ ။

တစ်မြေတစ်ဝင်းထဲတွင်၊ အတူရှိခဲ့ကြသော်လည်း၊ သူတို့အိမ်က၊ ခန်းနားထည်ဝါသော၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်က၊ တော့၊ သာမန်ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ကွဲပြားခြားနားခြင်းသည်၊ ဘဝကို၊ မည်သို့မျှ မထိခိုက်စေသော၊ ကိစ္စတစ်ခုအဖြစ်သာ၊ ငယ်စဉ်က၊ ကျွန်တော်၊ နှလုံးသွင်းဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲတွင်းထဲမှာ၊ ကျေကျေနပ်နပ် ဆင်းရဲနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက်၊ ချမ်းသာသူတစ်ချို့၏ အဖိအစီးကို၊ ဖိစီးသည်ဟုပင်၊ မထင်မှတ်ဖြစ်ခဲ့။

သို့သော် . . . လှုံ့အစိုက်ခံရဖန်များလွန်းလာသောအခါကျမှ၊ မြေနှိမ့်နေလေသူဟု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိအပ်မိချေသည်။ အထူးသဖြင့်၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း၊ ဒါ , အနိုင်ကျင့်တာပဲ၊ ဒါ၊ အသုံးချတာပဲ၊ ဒါ၊ လူလည်ကျတာပဲ . . . ဟု၊ လူချစ်အောင်အပေါ်တွင်၊ ကျွန်တော်၊ ရိုးစွပ်သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း၊ သိပ်မရှိခဲ့။

ကျွန်တော့်မိဘ၊ တွေကိုယ်တိုင်က၊ လူချစ်အောင်နဲ့ ရန်မဖြစ်နဲ့နော်ဟု၊ ဆိုဆုံးမမှု ပြုထားခဲ့သည်ကိုပင်၊ လိမ မာယဉ်ကျေးအောင်၊ အဆုံးအမ၊

ပေးခြင်းဟုသာ၊ ကျွန်တော်၊ တွေးမှတ်လိုက်နာခဲ့လေသည်။

လူ့လောက, ဌှိ ၊ တချို့သောအဖြစ်သနစ်များသည်၊

မည်မျှပင်ခံစားခဲ့ရစေကာမူ၊ မတွေးတော, မဆင်ခြင်မိသေးသမျှ ကာလ, ပတ်လုံး၊
မိမိ, နစ်နာဆုံးရှုံးနေရသည်ကို၊ သတိမပြုမိတတ်ကြ။ တချို့က၊ ကြံဆ,
သောဉာဏ်ကြောင့်၊ မိမိနစ်နာခံစားရသည်ကို၊ စောလျင်စွာသိပြီး၊
တချို့ (ကျွန်တော်ကဲ့သို့) သောသူများက, တော့၊ ခံရသောဒဏ်ကြောင့်သာ၊
အခါနှောင်းမှ၊ သိမြင်ကြရသည်။ (တချို့များဆိုလျှင်၊ မိမိနစ်နာနေသည်ကိုပင်၊
သတိမမူမိဘဲ၊ ကျေနပ်စွာ။ ပျော်ပိုက်နေသူများလည်း၊ ရှိတတ်ပြန်သေး၏ ။)

မည်သူကံဆိုးသလဲ၊ ကျွန်တော်, မဝေဖန်တတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့,
ကျွန်တော်ကံဆိုးခဲ့သည် ဟုတော့၊ ကိုယ့်ကိုယ်စမ်းစစ်ချင်ပါသည်။

*

ပိုးသားက၊ သွေးထွက်နေသော၊ ကျွန်တော့်နဖူးကို လုံချည်အနားစဖြင့်
သုတ်ပေးရင်း၊ . . .”အရက်ပြန်နဲ့ပွတ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”ဟု၊ ပြောသည်။
ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်တွင် စီးကျနေသော သွေးစများကို လက်ဖနောင့်ဖြင့်သုတ်ကာ
“ရေအရင်ဆေးချင်တယ်”ဟု၊ ပြောလိုက်၏ ။ လူချစ်အောင်က,
“ငါ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်လို့ အိမ်ကိုမပြောနဲ့နော်” ဟု၊ ဆို၏ ။
ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်မပြမိ။ “မင်းကြောင့် ဖြစ်တာပဲဟာ”ဟု၊
ပိုးသားကဝင်ပြောသည်။

“သုံးယောက်စလုံးအတူတူ သွားကြတာပဲ။ အားလုံးအဆူခံရမှာစိုးလို့၊
ငါကပြောတာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”ဟု၊ ကျွန်တော်လူချစ်အောင်ကို မေးလိုက်၏

။

“ငါတို့သုံးယောက် . . လက်သီးထိုးတမ်းကစားရင်းနဲ့

ထိသွားတယ်လို့ပြောပေါ့”

“လက်သီးထိုးတမ်းကစားရင်းနဲ့ ဒီလောက်အထိ ကွဲတယ်ဆိုတာ

အဓိပ္ပါယ်ရှိပါ့မလား၊ လူချစ်အောင်ရာ . .”

ကျွန်တော်က သွေးတွေကိုသုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ချကြတာ၊ ငါက မင်းမျိုးနိုင်ကို

ကိုင်ပေါက်လိုက်လို့ လမ်းပေါ်က အုတ်ခဲနဲ့ထိပြီး နဖူးကွဲသွားတယ်ဆိုရင်၊

လူကြီးတွေယုံပါတယ်ကွာ . .”

ပိုးသားက လူချစ်အောင်ကို စောင်းငန်းငန်း စွေလျက်ကြည့်ကာ . .

“နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ချတယ်ဆိုကတည်းက၊ မင်းကအဆူခံရစရာ

အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ ဒီကြားထဲ၊ မင်းက ကိုင်ပေါက်လိုက်သေးတယ်ဆိုတော့၊

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းကမင်းသားပေါ့။

နေရာရွေးတာလည်း နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားပါဦး လူချစ်အောင်ရယ်။

မင်းနစ်နာနေဦးမယ်။ မိဘကိုလိမ်ပြောရမှာချင်းအတူတူ မင်းက၊

နေရာယူတတ်တယ်”

ကျွန်တော်က . .

“ကဲပါ . . ငါ့ဘာသာ မြောင်းထဲပြုတ်ကျတယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်”

လူချစ်အောင်က . . .

“အေး . . ကောင်းတယ်” ဟု၊ ပြောသည်။

ပိုးသားက လူချစ်အောင်ကိုရော . . ကျွန်တော့် အဖြေစကားကိုပါ။

ဘဝင်ကျပုံမရ။

*

“နင်တို့...ကလေးမဟုတ်ကြတော့ဘူး၊ ဘယ့်နှယ့်၊

ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားရတယ်လို့” လူချစ်အောင်၏ အမေ ဒေါ်သီသီက၊
ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံးကို အပြစ်တင်လေသည်။

ကျွန်တော့်အမေက . .

“ဆေးရုံသွားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ခေါင်းက၊ ပေါက်သွားတာမဟုတ်ဘူး။
ကွဲသွားတာဖြစ်မယ်။ သွေးက,တိတ်မှမတိတ်ဘဲ”

ဆေးရုံဟူသော စကားကိုကြားလိုက်သဖြင့်၊

လူချစ်အောင်မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်က . .

“အရက်ပြန်နဲ့ သုတ်လိုက်ရင် ပျောက်ပါတယ်အမေရယ်။

ကွဲတာမဟုတ်ဘူး ပေါက်တာနေမှာပါ။ သွေးကျောပေါ်မို့လို့ သွေးထွက်တာပါ။
အရက်ပြန်နဲ့ ဆေးပြီး ရေခဲအုံလိုက်ရင်၊ သွေးတိတ်ပါတယ်။ လူချစ်အောင်ဆီမှာ၊
အနာထည့်တဲ့တေးရှိတယ် . .တဲ့”

“ရေ နဲ့ ဆေး နဲ့၊ သွားယူကြမယ် . .လာ။ ပိုးသား။ မင်းပါလိုက်ခဲ့”

ထိုစဉ်က၊ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း

ဖြေထားခါစ,အသက်အရွယ်များဖြစ်သည်။

“မင်းတို့၊ ရန်ဖြစ်လာကြတာမဟုတ်လား”ဟု၊ ကျွန်တော့်အကို၊
ကိုမင်းထင်က၊ မျက်နှာတည်ဖြင့်၊ တီးတိုးမေး၏။

ကျွန်တော်က၊ဘေးဘီကိုကြည့်ပြီးမှ၊ မဝံ့မရဲဖြင့်၊
ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“အမေ့ကို ပြန်မပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူး။ လူချစ်အောင်နဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းခံနေကျပဲဟာ။ ဒါပေမဲ့၊
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ ငါသိချင်လို့”

ကျွန်တော်ဇာတ်စုံခင်းရလေတော့သည်။

“မြို့ပေါ်က၊ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ၊ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့သမီး၊
ရန်ကုန်ကနေအလည်လာတယ်။ အဲ့ဒါ လူချစ်အောင်က၊ သူကြိုက်လို့ . . .တဲ့။ ပိုးသားနဲ့
ကျွန်တော့်ကို အဖော်ခေါ်ပြီး၊ သွားရှိုးကြတာ။

တခြားကောင်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး၊ ငြိကြတာ။ ထိုးကြကြိတ်ကြရင်းနဲ့၊
ဟိုဘက်က၊ ခဲနဲ့ပေါက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ။ ကျွန်တော့်ထိသွားတယ်”

“ဆယ်တန်းဖြေပြီးခါစ၊အရွယ်၊ အဲ့ဒီစိတ်မျိုးမမွေးသင့်သေးဘူးလို့၊
လူချစ်အောင်ကို၊ မင်းနဲ့ ပိုးသားနဲ့၊ မပြောကြဘူးလား။ မတားကြဘူးလား”

“ပိုးသားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက၊
လူချစ်အောင်နောက်လိုက်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အစ်ကိုသိသားပဲ”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကြောင့် ကျွန်တော့်အစ်ကို၊ ကိုမင်းထင်၊

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ကြီးဒေါ်သီနဲ့၊ ဦးလေးဦးချစ်မောင်တို့က၊ ကျွန်တော်တို့အပေါ်၊ သိပ်ခွဲခွဲခြားခြားမရှိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့၊ အမေနဲ့ အဖေက၊ လူချစ်အောင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့၊ တစ်ခုခု အငြင်းအခုံဖြစ်တာလောက်ကိုတောင်၊ အရှုံးပေးခိုင်းတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို”

“မင်း၊တကယ်မသိလို့မေးတာလား”ဟု၊ ကိုမင်းထင်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်မေး၏။

ကျွန်တော်က . . .

“ငယ်ငယ်တုန်းက၊ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတော့၊ ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်”

“ဘာအဖြစ်အပျက်လဲ”

“လူချစ်အောင်မှာ သံပတ်ကားလေး တစ်စီးရှိတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့၊ အမေကကျွန်တော့်ကို သံပတ်မပါတဲ့ကားလေးတစ်စီး ဝယ်ပေးပါတယ်။

အဲ့ဒီ၊ သံပတ်မပါတဲ့ ကားကိုမှ၊ လူချစ်အောင်ကလိုချင်တယ်ဆိုလို့၊ ကျွန်တော် ပေးလိုက်ရတယ်လေ။ အမေပေးခိုင်းလို့သာ ကျွန်တော်ပေးလိုက်ရတာ ၊ ကျွန်တော်လုံးဝ၊ မကျေနပ်ခဲ့ဘူး။

လူချစ်အောင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ သားရယ် . . .တဲ့။ အမေ၊ကျွန်တော့်ကို၊ ပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ၊ အဲ့ဒီတုန်းက၊ ကျွန်တော်၊ပြန်လည်းမမေးခဲ့ဘူး၊ သိလည်းမသိခဲ့ဘူး။

ဒါပေမဲ့၊အလိုလို သိလိုက်ရတာ က၊တော့၊ လူချစ်အောင်ကို အမြဲတမ်း အလျှော့ပေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာပဲ၊ မိသားစုချင်း၊ အမှီအခို တစ်ခုခုရှိခဲ့ကြလိမ့်မယ်လို့တော့၊ တဖြည်းဖြည်း၊ ခန့်မှန်းမိတယ်။ ဘာလဲတော့

ကျွန်တော်မသိဘူး။”

အစ်ကို၊ မင်းထင်က၊

“မြေပေါ်မှာ အိမ်ဆောက်နေခွင့် ပေးထားတယ်ကွာ ။ အဖေတို့ အမေတို့က ကိုယ့်လယ်၊ကိုယ့်ယာနဲ့ ဆိုပေမယ့်၊ အချေးအငှား မကင်းဘူး။ ကြီးဒေါ်သီတို့ဆီက၊ပဲ၊ ချေးငှားရတာ လေ။။ ကျေးဇူးမကင်းဘူး ဆိုပါတော့။

လူချစ်အောင်မိဘ,တွေက၊ ကျေးဇူးရှင်တွေဆိုပြီး၊ ကျေးဇူးမတောင်းပေမဲ့၊ အမေတို့ကိုယ်တိုင်ကိုက၊ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့သဘောပေါ့၊ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတာ၊ မင်း,ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်,ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက၊ တစ်စုံတစ်ဦးဆီက၊ တစ်လုတ်တစ်ဆုတ် စားဖူးခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင်၊ အဲဒီ, တစ်လုတ်တစ်ဆုတ်ရဲ့၊ အာဟာရက၊ မင်း,ခန္ဓာကိုယ် အသွေးအသားထဲမှာ၊ အခုအချိန်အထိ၊ ကျေးဇူးပြုနေတုန်းပဲ . . .တဲ့။ အဲဒီ ကျေးဇူးကို၊ ဘာနဲ့မှ ချေဖျက်လို့ မရဘူး။

ကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့အနေနဲ့ ကျေးဇူးပြုဖူးသူရဲ့၊ မိသားစုနဲ့၊ ဘာပြဿနာမှာ၊ မတက်စေချင်တဲ့ သဘောနဲ့၊ လူချစ်အောင်ကို၊ အလျှော့ပေး ဆက်ဆံစေချင်တာနေမှာပေါ့ကွာ”

“အမေတို့က၊ လူချစ်အောင်တို့ မိသားစုအပေါ်၊ အမြဲတမ်းမှီခိုနေရတဲ့၊ သဘောလား” ကျွန်တော် မေးမိသည်။

အစ်ကို၊ ကိုမင်းထင်က . . “အဲဒီ လိုတော့၊ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ လိုတဲ့အခါ၊ အကူအညီ တောင်းရတာ နေမှာပေါ့” . .ဟု၊ ရှင်းပြ၏ ။ နောက်ထပ်၊ ဘာ,ဆက်မေးရမှန်းမသိတော့သဖြင့်၊ ကျွန်တော်နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏ ။

*

